

KONTRA FERENC VERSEI

NYELVI VEKTORSZÁMÍTÁS

kigomboltam a legalsó mondatot
nem volt mit felrónunk egymásnak
botlott egyet a légy a csipketerítőn
bensőséges eszközökkel akartál kendőzni
egy elviselhetetlenül végleges állapotot
hallottam a lélegzeted
nem szóltál a kagylóba

az volt a szokásod
hogy az egész lakásban égve hagytad a villanyt
emlékeinkre féltékenyen bohóckodtunk
különös teátrális ceremónia volt
ahogyan éltünk
ahogyan sorra kilyukadtak a fazekak
az egérszagú kényszerűség felért egy vereséggel
egy befejezetlen sorral

LETAKARTAD A TÜKRÖT

holnap rézbe karcolnám az arcod emlékezetből
hideg kezeden a tetoválás hit remény
elmaradt senki lett a harmadik
mint a legkisebbik a mesében
aki mindig győz aki nincs
hogy is hihetné hogy csak testrészekre
korlátozódik az erotika
hálószobádban kiraktad sorban a kérdőjeleket

két fehér párnádon sorakoznak
 megválaszolatlan trófeák
 voltam herceg és liftesfiú mindegy a sorrend
 úgysem hasonlítok senkire
 mint egy híd a romlás vizén
 fekszel majd elém
 ezerszer kidobtam egy ócska slágert
 mégis visszalopakodott a falakból
 a könyvek mögül a ibőröm alól
 holnap rézbe karcolnám emléid ívét
 váza legyen a cserépdarabokból
 miért takartad le a tükröt

A SZAKÍTÁS JOGTALANSÁGA

kezemből kihullott és eltörött
 kevés ahhoz hogy magammal vigyem
 senkinek mind a semmimet
 vágányokon keresztbe tett halállal
 bonthatatlan csomóznak a végek
 gerincemen sorakoznak a bútorok
 szemeim kitört ablakok
 rajtuk át lopom a képed
 ha megint kellek
 csak az üvegszilánkokra figyelj
 cseppek jelzik vérem útját
 kétoldalt szobrok sora
 a visszatekintés elátkozottjai

JÓSLAT

arra ébredünk hogy a mai nap
 felesleges az életünkben
 két gömb vagyunk
 egyetlen pontban érintkezünk

házaink tetején az antennák
a tájékoztatás fekete keresztjei
a felesleges szavak éjszakáján
csontváz lapul a kredencben

CSAK EGYSZER HIBÁZHATSZ

sík vidéken élünk
legendáink a hegyek
elemeire bomlott az év
ki tudja mi jön
kikelet vagy lombhullás

csobban a hang
rám emeled a tekinteted
és megszakad mondataim fonala
át kell menned a hídon
ha harang volnék
elkísérnélek
verebeket teremnek a háztetők
fegyverek ülnek az arcok lőrésiben

KÉT VÁLASZ

félszavak imbolyognak a szakadék fölött
lassan járok nem vagyok
elindul a hangod
szemed bevilágít a pókhálós sarkokba
miféle kanállal honnan ehetnék
reggel friss kenyérrel ünnepellek
körbefonlak mint gyökér a holtat

huszonnégyet ütött az óra
szétgurultak a percek
szárnyas hangyák jöttek elő a padlórészekből
halpikkelyek csillantak a konyhaasztalon
nem hiszek többé azoknak
akik a három úgeidő közül
csak az egyikre esküsznek